

Kapitola č. 19: Krev a střepy

Jako ve snu zírali na bledou postavu, co stála v roztráštěné vitríně se skloněnou hlavou a zavřenýma očima, čekala, než oteče všechna tekutina, do které hodili její tělo. Stála tam jako socha, zdálo se, že s ní proud vůbec nehne. Nakonec se pomalu nadechla a otevřela oči. Pokud byly předtím jasně modré, teď byly bledé, skoro až popelavě bílé s mírným nádechem do bleděmodra. Pomalu otočila hlavu Karlovým směrem a prohlédla si vlastní ruku, která měla všechny klouby rozřezané od skla. Žádná krev jí netekla. Už žádnou neměla. Byla mrtvá.

Chladně se usmála. "Už jsem ani nedoufala, že tě uvidím, Karle."

"Postarala ses o to, abychom tě viděli." zavrčel. Pak zkontroloval medailon. "Dobré. Vše v pořádku. Odved'te ji."

Zasmála se. "To si fakt myslíš, že to teď bude tak snadné? Teď, když nemám co ztratit? Ne..." Sklonila se a sebrala největší střep, co na zemi ležel. "A koneckonců, boj improvizovanými prostředky byl vždycky moje parketa."

Karel evidentně přemáhal tik v obličejí, nakonec zavrčel, "Na ni!"

Vzduch ihned prořala smršť kulek, Lara s Kurtisem se rychle přikrčili za nejbližší kusy nábytku. Nebylo možné se podívat, co se děje nad jejich hlavami. Až když střelba začala postupně ustávat, se odvážili v rychlosti zjistit stav situace.

Anne stála pořád na stejném místě s mírně zrudlým úšklebkem. Její oblečení bylo místo na cáry, pod ním bylo možné vidět roztrženou kůži. Ale jí to evidentně bylo jedno. Pomalu zvedla ruku, zkontrolovala si sedřené klouby, které byly v o něco lepším stavu jak předtím.

"Teda..." prohlásila, "nevím, proč se mi ty rány hojí, ale nestěžuju si." Pak zavrtěla hlavou. "Ještě tě to baví, Karle? Prosím, střel si. Třeba budeš úspěšnější jak tví poskoci." Zasmála se nad jeho vražedným výrazem.

Kurtis na ni zíral s vytřeštěnýma očima. "Anne...?"

Otočila se na něj a strnula. "Ty...!" Hledala slova. "Já...já tě znám...ty jsi..."

"Nerada vás ruším, ale oni znova nabíjejí..." zamumlala Lara.

Ani jeden jí ale nevěnoval pozornost. "Tak dlouho jsem hledal někoho z rodiny, kdo ještě nezemřel..." zavrtěl hlavou Kurtis, "...chtěl jsem poznat někoho, kdo by měl stejnej cíl jako já...a půlku přání mám....sakra, Anne, celá léta jsem doufal, že jsi naživu..."

Smutně se usmála. "Byla jsem. Až do dnešního večera. Tomu se říká pech..."

"K ZEMI!" křikla v tu chvíli Lara a strhla Kurtise na podlahu. Bylo na čase – vzduchem znovu prolétla nová dávka kulek, některé mířeny přesně tam, kde před chvílí stáli.

Anne nebyla schopná pohybu, byla v šoku. Pořád v ruce svírala střep, takovou silou, že si pořezala ruku ještě víc než předtím. "Víš co, Karle...?" zasykla. "Jdi do hajzlu!"

Lara to vzala jako signál k útoku, zvedla se a několika přesně mířenými střelami ze svých devítek zabila jednoho z poskoků, který se nedovedl vyrovnat s faktem, že do té divně bledé ženské vyprázdnil už několik zásobníků a výsledek veskrze žádný.

Druhý voják se pokusil přiblížit k Anne zpoza jedné knihovny. Ani nestihl vykřiknout. Rozzuřená nemrtvá ho chytla za vlasy, zvrátila mu hlavu a střepem podřízla hrdlo. Pak země sebrala jeho zbraň, otřela ji od krve a rozběhla se k Laře a Kurtisovi. Tam se skryla za další regál a snažila se zjistit, kde je Karel.

Jenže ten zmizel.

V celé místnosti nebyl nikdo kromě nich a dvou mrtvol, zbytek vojáků se evidentně zdekoval. Lab teď byl k nepoznání – na zemi se mísila laboratorní tekutina s krví, střepy, rozházenými papíry a bůhví čím ještě.

"Není čas." zašeptala Anne. "On se může tady kdekoliv objevit. Rychle! Potřebujeme najít východ..." S tím se rozběhla ven ze dveří, kudy původně vešli Karel a jeho muži.

Lara následovala jejího příkladu. Proběhla dveřmi a zastavila se až na chodbě, když za sebou slyšela ránu a zaskučení. Otočila se. "Kurtisi?"

Chvilí bylo ticho a pak se ze dveří vypoťácel Kurtis, držel se za hlavu. "Teda, vím, že nejsem extra šikovný...ale člověk by řekl, že nejsem až tak levej, abych se pokusil projít knihovnou..."

"Pořád stejnej," usmála se Anne.

Lara se ušklíbla. "A to nevíš všechno." Pak podala ruku Anne. "Lara Croft, ráda tě poznávám."

"Potěšení na mé straně. Anne Carterová. Momentálně mírně v rozkládajícím se stavu." přijala nabízenou ruku a potřásla s ní.

"Holky, tohle vyřešíme až budeme pryč. Veď nás, Anne." vložil se do toho Kurtis.

"Dobře."

"Jsem hned za tebou." poznamenala Lara.

A taky byla. Dostali se ke hlavním dveřím, nikde nikdo. "Zůstaňte tady, jdu se podívat, jestli někdo nehlídkuje venku." přikázala jim Anne.

"Dávej na sebe bacha."

"Prosím tě...co se mi asi tak může stát?"

"Pravda."

Lara s Kurtisem osaměli. Všude bylo až moc zvláštní ticho, úplně bodalo do uší. Kde byli všichni? Nemohlo tu přece být jen pár strážců...a museli by být slepí i hluchí, aby neslyšeli ten

brajgl, co byl před chvílí v Labu. Lara se chtěla Kurtise zeptat, co si o tom myslí, nebo aby to zkusil zjistit svým far-see. Jenže když se otočila a chtěla na něj promluvit, nebyl tam.

"No tak, nehraj si se mnou na schovávanou. Na to nemám náladu."

Uslyšela za sebou šustnutí. Určitě Kurtis. Blbec, musí si dělat srandu zrovna teď. Chtěla se znovu otočit, aby ho mohla počastovat nějakým nelichotivým výrazem, ale to stihla, ucítila tupou bolest, její okolí se ponořilo do tmy. Poslední, co viděla, než ztratila vědomí, byly až bolestně povědomé jasně modré oči útočníka a jakýsi zelený záblesk. Pak už přestala vnímat úplně.